

PITERIS GALINGASIS™

ir
ne kažin
kokios jo
galios

žiauriai
juokinga

Kent Clark
ir Brandon T. Snider

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Mano „superšeima“

Esu Piteris Galingasis. Ir turiu supergalių.

Žinau, ką manot, – „Jėga!“, o galbūt – „Aš irgi noriu supergalių!“, bet patikėkit, geriau jų neturėti. Ypač tokių niekam tikusių, kaip mano.

Spėju, nekantraujate sužinoti, kokios jos? Na, jos yra... *Ech, kaip man gėda!* – moku pirštų galiukais gaminti ledo kubelius.

Matot? Jums juokinga! Niekas negerbia nei mano galių, nei manęs! Visi tik

juokiasi. O žinot, kas šaiposi labiausiai?
Mano šeima.

Na gerai, mama ir tėtis taip nedaro.
Jie gan malonūs ir mane palaiko, bet nu-
jaučiu, ką jie mano iš tikrųjų. Ko gero, jie
tiesiog privalo būti man geri dėl kažko-
kio slapto tėvų kodekso. Mano tėvai, kaip
ir aš, turi supergalių.

Bet, priešingai nei aš,
jie – *tikri* superhe-
rojai. Netgi turi
kaukes, skraistes
ir visa, kas pri-
klauso. Jie gina
miestą, kuriame
gyvenam.

Jei dar negirdėjot apie mano mamą, tai žinokit, kad ji gali skraidyti. Greičiau už lėktuvą! Girdėjau gaudų, kad ji netgi gali apskrieti Žemę greičiau nei per valandą. (Reikėtų paklausti, ar tai tiesa.) Oho!

O mano tėtis geba valdyti ugnį mintimis! Geras, tiesa? Jis gali skraidyti šaudydamas ugnies kamuolius. Norėčiau ir aš tokių galių...

Tiesą pasakius, iš manęs šaiposi tik brolis ir sesė. Bet daro tą nuolat!

Mano vyresnysis brolis Gevinas tiesiog siaubingas. Jam penkiolika ir jis amžinai man krečia šunybes. Gevinas irgi turi supergalių – moka kopijuoti save.

Taigi vietoj vieno piktybiško vyresniojo brolio, kartais man tenka peštis su *penkiais*. Vakar jis įlėkė į mano kambarį ir pasidalijo į penkis, o tada visi penki Gevinai puolė segioti mano apatinių prie lubų. (Kai jų penki, lengva užsiropšti vienas kitam ant pečių ir jas pasiekti.)

Be to, dar turiu ir sesę Feliciją. Ji yra superstipri. Kartą, kai mums nuleido padangą, ji pakėlė mašiną, kad tėtis galė-

tų ją pataisyti. Ir net nesuprakaitavo! Esu tikras, abiem rankom ji galėtų pakelti ir namą.

Negana to, ji dar ir protinga. Mokosi vien dešimtukais. Galėtų pamanyti, kai taip puikiai viską sugeba, tai ir elgsis gražiau. Bet ji irgi iš manęs šaiposi. Pavyzdžiui, dėl paskutinio likusio sausainio ji pasiūlo man lenkti ranką. Na, kurgi ne.

Oi, pamiršau paminėti, kad jai tik devyneri. Tai štai, iš manęs šaiposi devynmetė sesutė. *Visai ne kažkas.*

Net ir mažasis broliukas Benas turi už mane geresnių supergalių. O jam tik dveji! Jis gali pasidaryti *nematomas*. Jis iš manęs nesišaipto, bet tik todėl, kad dar

beveik nemoka kalbėti. Kai tik išmoks, turbūt irgi bus toks pat galvos skausmas.

Bent jau turiu senelį Deilą. Jis yra į pensiją išėjęs superherojus. Senelis mažiau blaškosi aplinkui, nes sėdi vežimėlyje, tačiau mudu dažnai kartu žiūrime filmus. Su juo namie sutariu geriausiai.

Ko gero, manot, kad šaunu turėti superherojų šeimą. Bet taip nėra.

Tik jau ne tada, kai turi pačių kvailiausių galių. Ar kai brolis ir sesė nuolat šaiposi. Ar kai net tenka nukauti superblogiuką vien tam, kad kas nors imtų tave gerbti.

Pala, ką? Jūs dar negirdėjot šitos istorijos? Na, pradėsiu nuo pradžių. Viskas prasidėjo per pusryčius...